Opłacono gotówką.

Nr. 40.

1935.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, sobota, dnia 5. października 1935 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 września 1935 r.

L. D. V. 30500/1/35

w sprawie likwidacji t. zw. kont martwych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W celu usunięcia z ksiąg bierczych zaległości podatkowych, figurujących na t. zw. kontach martwych, zarządzam na podstawie art. 1 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 50, poz. 336), § 7 rozp. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 885) i art. 16 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. o podatku od wzbogacenia się, które ujawniło się przez nabycie nieruchomości i przez spłatę długów hipotecznych (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 238), co następuje:

I.

1) Umarza się z urzędu wszystkie figurujące w księgach bierczych zaległości bez względu na ich wysokość:

a) w podatkach: wojewódzkim od wyszynku i od wzbogacenia się oraz w nadzwyczajnej daninie państwowej z roku 1921 — łącznie z wszelkiemi dodatkami;

b) w grzywnach i karach pieniężnych w zakresie podatków, o których mowa w pkt. 1) cz. II. niniejszego okólnika, nałożonych orzeczeniami, wydanemi do dnia 31 marca 1933 r. (bez względu na rok przypisu), wyjąwszy grzywny i kary pieniężne, nałożone na podstawie art. 96 ustawy o podatku dochodowym oraz art. 105 i 106 ustawy o podatku przemysłowym w poprzedniem brzmieniu.

2) Zaległości powyższe odpiszą kasy urzędów skarbowych we właściwych księgach bierczych, powołując się na niniejszy okólnik. Równocześnie z odpisaniem winny kasy wszystkie odpisane kwoty wciągnąć do specjalnych wykazów, nałożonych oddzielnie dla podatków zniesionych (ust. 1 lit. a) i oddzielnie dla grzywien oraz kar pieniężnych we wszystkich podatkach. Wykazy te, zatytułowane „Wykaz odpisów, dokonanych w podatkach zniesionych (wojew. od wyszynku, od wzbogacenia się i nadzw. dan. z roku 1921) — grzywnach i karach pieniężnych — na podstawie cz. I okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 7 września 1935 r. L. D. V. 30500/1/35", należy założyć na drukach wzór M. Sk. 806/Rach., po odpowiedniem ich dostosowaniu, a mianowicie po zmianie tytułu i skreśleniu przedziałek, dotyczących przypisu.

W ostatnich dniach każdego miesiąca kierownik działu rachunkowo-kasowego sprawdza nazwiska płatników i sumy, uwidocznione w wykazach, z odpisami, dokonanemi w księgach bierczych, poczem, po wyprowadzeniu ogólnej sumy, podpisuje te wykazy i przekazuje je działowi wymiarowemu celem wciągnięcia ogólnej sumy odpisów z tytułu umorzenia zniesionych podatków oraz grzywien i kar pieniężnych do właściwych rejestrów przypisów i odpisów. Po ukończeniu akcji umorzeniowej wykazy odpisów mają być przechowywane przy tych rejestrach przypisów i odpisów.

3) Przed wciągnięciem do rejestru przypisów i odpisów ogólnej sumy umorzonych grzywien i kar pieniężnych, dział wymiarowy sprawdzi, które z odpisanych grzywien i kar nie uprawomocniły się jeszcze i w stosunku do nich odnotuje w rejestrach karnych i na wniesionych odwołaniach umorzenie tych grzywien i kar na podstawie niniejszego okólnika, odwołania zaś te złoży do akt jako już bezprzedmiotowe przy zawiadomieniu o tem rekurentów, lub też nada im dalszy bieg w odniesieniu do zaczepionych temi odwołaniami wymiarów podatkowych.

Jeżeli odwołania, wniesione do wymiaru grzywien, znajdują się w izbie skarbowej, izba, nie roz-

patrując tych odwołań, zwraca je urzędom skarbowym do postąpienia w myśl powyższego.

II.

Dalszym przepisom niniejszego okólnika podlegają zaległości:

1) w podatkach: gruntowym, od nieruchomości, od lokali, od placów budowlanych, przemysłowym w obu jego formach, dochodowym z obu działów, specjalnym od tantjem, od kapitałów i rent oraz majątkowym.

2) w grzywnach i karach pieniężnych, nałożonych na podstawie art. 96 ustawy o podatku dochodowym oraz art. art. 105 i 106 ustawy o podatku przemysłowym w poprzedniem brzmieniu.

z wyjątkiem zaległości: a) z wymiarów nieprawomocnych, b) zabezpieczonych na majątku nieruchomym lub wierzytelnościach hipotecznych bez względu na realną wartość tego zabezpieczenia, c) zgłoszonych do masy konkursowej wskutek upadłości, jeżeli postępowanie upadłościowe nie zostało zakończone i d) znajdujących pokrycie w sumach, należnych zobowiązanym od Skarbu Państwa, jak np. z tytułu odszkodowania za przejęte grunty, za wykonane roboty i dostawy i t. p.

III.

Zaległości, o których mowa w cz. II, przypadające od płatników (osób fizycznych i prawnych), dla których ostatni przypis dokonany był przed dniem 1 kwietnia 1931 r. i którzy w okresie po dniu 31 marca 1933 roku nie uskuteczniali żadnych wpłat na pokrycie tych zaległości, podlegają z urzędu całkowitemu umorzeniu w wypadkach:

1) faktycznej likwidacji przedsiębiorstwa (bez względu na skreślenie lub nieskreślenie z rejestru), zwinięcia warsztatu pracy lub też utraty przez płatnika źródła dochodu, jeżeli zarazem płatnik ten nie posiada innego majątku lub dochodu, na który możnaby skierować egzekucję. Dla przyjęcia istnienia tych okoliczności wystarczy jednorazowe ich stwierdzenie w drodze wywiadu, otrzymanych informacyj urzędowych lub innych przeprawodzonych dochodzeń, przyczem jeżeli powyższe okoliczności zostały w ten sposób stwierdzone w jednem z lat poprzednich, powtórzenie dochodzeń nie jest potrzebne;

2) śmierci płatnika lub emigracji, jeżeli płatnik nie pozostawił majątku i jeżeli okoliczności te znane są władzy skarbowej dokładnie, np. na podstawie akt spadkowych, zaświadczenia właściwej władzy dla spraw emigracyjnych, zaświadczenia zarządu gminnego i t. p. Jeżeli płatnik wyjechał do kraju, z którym wiąże Polskę umowa o pomocy prawnej w dziedzinie podatków (Czechosłowacja, W. M. Gdańsk), zaległość może być umorzona po uprzedniem przeprowadzeniu egzekucji w drodze pomocy prawnej i stwierdzeniu przez władze skarbowe tego kraju, że zaległość jest nieściągalna;

3) zmiany miejsca stałego zamieszkania przez płatnika i niemożności ustalenia jego obecnego miejsca zamieszkania. Zaległości jednak mogą być umorzone dopiero w razie negatywnego wyniku poszukiwań obecnego miejsca zamieszkania płatnika, przeprowadzonych w sposób następujący:

A) W odniesieniu do osób, których łączna suma zaległości nie przekracza 10.000 zł, poszukiwania należy ograniczyć do okręgu urzędu skarbowego, w którym zaległość jest przypisana, a także w którym płatnik miał ostatnie znane urzędowi miejsce zamieszkania, przyczem w miastach, mających więcej niż jeden miejski urząd skarbowy poszukiwania należy przeprowadzić w okręgach wszystkich miejscowych urzędów skarbowych (miejskich), posiłkując się formularzem wzór Nr. 1.

Za negatywny wynik poszukiwań uważa się:

a) relację biura meldunkowego lub zarządu gminnego ostatniego miejsca zamieszkania płatnika o wyprowadzeniu się jego w niewiadomym kierunku lub o niefigurowaniu płatnika w rejestrach meldunkowych,

b) relację poborcy skarbowego lub innego funkcjonarjusza z przeprowadzonego wywiadu w miejscu (w większych miastach — w nieruchomości) ostatniego zamieszkania płatnika lub prowadzenia przedsiębiorstwa, warsztatu pracy itp. — o niemożności ustalenia obecnego adresu płatnika,

c) niefigurowanie płatnika w liście domniemanych płatników (§ 57 i nast. i. p.).

Dane o których mowa w powyższych trzech punktach, muszą być w odniesieniu do każdego płatnika zebrane łącznie, nie wystarczy zatem do umorzenia zaległości np. tylko relacja biura meldunkowego lub relacja poborcy skarbowego.

Jeżeli w wyniku powyższych poszukiwań zostanie otrzymana informacja o wyprowadzeniu się podatnika do innej miejscowości, należy przeprowadzić poszukiwania i w tej miejscowości za pośrednictwem właściwego terytorjalnie urzędu skarbowego, który winien zastosować w tym wypadku również wszystkie trzy sposoby poszukiwań.

B) O ile chodzi o płatników, których łączna suma zaległości przekracza 10.000 złotych, urzędy skarbowe przesyłać będą Ministerstwu Skarbu, za pośrednictwem izb skarbowych, wykazy płatników o nieznanem miejscu zamieszkania, z podaniem w tych wykazach imienia i nazwiska płatnika, jego zawodu względnie rodzaju prowadzonego przezeń przedsiębiorstwa, ostatniego znanego miejsca zamieszkania oraz w przybliżeniu czasu wyprowadzenia się. Nadto należy podawać w tych wykazach takie posiadane ewentualnie przez urząd dane które mogłyby ułatwić zidentyfikowanie osoby płatnika. Wykazy takie w 2-ch egzemplarzach, sporządzone wg. załączonego wzoru Nr. 2, winny być przesyłane w miarę ich sporządzania do izb skarbowych w terminach do dnia 20 października r. b. 20 grudnia r. b., i 20 lutego 1936 r. z tem, że izby skarbowe mają przesyłać jeden egzemplarz do Ministerstwa Skarbu do dnia 5-go następnego miesiąca, zatrzymując u siebie drugi egzemplarz dla celów kontroli.

Na podstawie otrzymanych wykazów Ministerstwo Skarbu sporządzi ogólny wykaz poszukiwanych dłużników, który roześle do wszystkich urzędów skarbowych. W ciągu sześciu tygodni od dnia otrzymania tego wykazu wszystkie urzędy skarbowe obowiązane będą stwierdzić, czy objęci nim płatnicy nie znajdują się u nich na liście domniemanych płatników, i o wyniku tak pozytywnym jak i negatywnym zawiadomić przełożone izby skarbowe. Przed zawiadomieniem jednakowoż izby skarbowej o pozytywnym wyniku poszukiwań winny urzędy skarbowe w drodze wywiadu upewnić się, czy osoby, figurujące na liście domniemanych

płatników, noszące to samo imię i nazwisko co osoby poszukiwane, są w istocie identyczne z osobami poszukiwanemi.

Po otrzymaniu od wszystkich podległych urzędów skarbowych zawiadomień, o których wyżej mowa, izby skarbowe zawiadamiają bezzwłocznie o wyniku przeprowadzonych poszukiwań właściwe izby skarbowe, a te znów podległe urzędy. Przeciwko płatnikom, którzy zostali odnalezieni, urzędy poszukujące winny wdrożyć bezzwłocznie egzekucję w drodze rekwizycji, zaległości zaś pozostałych płatników podlegają umorzeniu w myśl przepisów części niniejszej.

IV.

Zaległości, o których mowa w cz. II. przypadające od płatników (osób fizycznych i prawnych), dla których ostatni przypis dokonany był w okresie między 1 kwietnia 1931 r. a 31 marca 1933 r. i którzy po dniu 31 marca 1933 r. nie uskutecznili żadnych wpłat na pokrycie tych zaległości, podlegają z urzędu całkowitemu umorzeniu w tych samych wypadkach, które przewidziane są w cz. III niniejszego okólnika, z następującemi zmianami:

1) o ile chodzi o wypadki, przewidziane w punkcie 1) cz. III. jednorazowe stwierdzenie okoliczności, o których w tym punkcie mowa, wystarcza tylko wtedy, gdy miało ono miejsce po dniu 31 marca 1933 r. Natomiast gdy miało ono miejsce przed dniem 1 kwietnia 1933 r., winno być powtórzone. Ponadto konieczne jest stwierdzenie, czy wchodzące w rachubę zaległości nie mogą być ściągnięte od innych osób na podstawie odpowiedzialności, jaka na nich ciąży z mocy obowiązujących przepisów.

Jeżeli chodzi o spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i inne osoby prawne, konieczne jest, oprócz protokółu nieściągalności, ustalenie:

a) czy i do jakiej wysokości odpowiadają spólnicy (udziałowcy) za zobowiązania spółki;

b) czy zarządcy, z mocy obowiązujących wówczas przepisów, nie są osobiście odpowiedzialni za zobowiązania spółki i kto był zarządcą spółki;

c) czy przeprowadzona była normalna likwidacja spółki i czy nie zostały przez likwidatorów naruszone przepisy o likwidacji spółek, powodujące odpowiedzialność likwidatorów za zobowiązania spółki, i ew. kto był likwidatorem.

Gdyby takie wypadki zachodziły, należy zbadać stan majątkowy zarządców i likwidatorów oraz możliwość ściągnięcia od nich zaległości podatkowych.

2) Wypadki, przewidziane w pkt. 2) i 3) cz. III, mają zastosowanie w niniejszej części bez żadnych zmian.

V.

1) Umorzenia, przewidziane w cz. cz. III i IV niniejszego okólnika, stosuje się do łącznej sumy zaległości płatnika we wszystkich podatkach wraz z wszelkiemi dodatkami (państwowemi i niepaństwowemi) oraz w grzywnach i karach pieniężnych, o których mowa w cz. II, w każdym urzędzie skarbowym oddzielnie, bez względu na to, czy płatnik ma zaległości jeszcze w innych urzędach skarbowych.

(Ciąg dalszy nastąpi).

(Przedruk z Dz. Urz. Min. Sk., Nr. 25 z dnia 10. IX. 1935 r.)

ROZPORZĄDZENIE
Śląskiej Rady Wojewódzkiej

z dnia 18 września 1935 r.

w sprawie zmiany opłat od pojazdów mechanicznych na rzecz Wojewódzkiego Funduszu Drogowego.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 30 marca 1931 r. o Wojewódzkim Funduszu Drogowym w brzmieniu obwieszczenia Wojewody Śląskiego z dnia 3 czerwca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr. 16, poz. 36) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Opłaty od pojazdów mechanicznych, wymienione w ustawie z dnia 30 marca 1931 r. o Wojewódzkim Funduszu Drogowym w brzmieniu obwieszczenia Wojewody Śląskiego z dnia 3-go czerwca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr. 16, poz. 36), zmienia się, jak następuje:

1) opłatę od pojazdów mechanicznych ciężarowych i traktorów, używanych do zarobkowego przewozu towarów, ustaloną w art. 4 ust. (1) pkt. 3 w wysokości 35 zł od każdych 100 kg wagi własnej — obniża się do 20 zł;

2) opłatę od pojazdów mechanicznych, używanych do zarobkowego przewozu osób poza obszarami jednej gminy:

a) ustaloną w art. 5 ust. (2) lit. a) w wysokości 100 zł od każdego miejsca w pojeździe, przeznaczonego dla podróżnego, znosi się:

b) ustaloną w art. 5 ust. (2) lit. b), w wysokości 0,40 zł od każdego miejsca w pojeździe, przeznaczonego dla podróżnego, za każdy kilometr dziennego przebiegu, podwyższa się do 0,50 zł, a dla pojazdów, kursujących na drogach gruntowych, obniża się do 0.30 zł; na linjach nowych, na które dotychczas nie były udzielone koncesje, stawki powyższe obniża się do połowy na przeciąg jednego roku od daty otwarcia linji; opłata ta w żadnym przypadku nie może przekraczać 150 zł od jednego miejsca;

3) rowery z przyczepnemi motorami o pojemności cylindrów do 100 cm³ zwalnia się od opłaty, ustalonej w art. 4 ust. (1) pkt. 4).

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1935 r.

Śląska Rada Wojewodzka

Przewodniczący:

w z.:

(—) Dr. Saloni,

Wicewojewoda.

Przedruk z Dz. U. Śl., Nr. 18. z dnia 26 września 1935 r.).

Jak pracują kamieniołomy w Polsce?

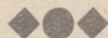
Bardzo dużo pisze się ciągle o bogactwie polskich kamieniołomów granitu i bazaltu. Wiemy dzisiaj wszyscy jak wielką rolę w rozbudowie sieci

drogowej odgrywa posiadanie własnych złóż granitu i bazaltu, uznanych dziś za najlepszy materjał budowlany na drogach. Mało jednak kto widział kamieniołomy w terenie, a jeszcze mniej orjentujemy się wszyscy w jakich warunkach odbywa się wydobywanie granitu i bazaltu.

Pragnąc uprzystępnić jaknajszerszym rzeszom publiczności zorjentowanie się w sposobie pracy naszych kamieniołomów, Komitet Wystawy Drogowej w Warszawie wyświetla codziennie między innemi filmami dwa świetne reportaże filmowe z Janowej Doliny i Klesowa. Obrazują one całą produkcję popularnych na terenie kraju „kostek granitowych i bazaltowych" poczynając od wjazdu do kamieniołomów, a kończąc na brukowaniu szos i ulic.

Przy popularyzującym się dzisiaj coraz bardziej zagadnieniu drogowem w Polsce filmy te mają specjalną wartość. Przenoszą one widza bezpośrednio do kamieniołomów i w specjalnie nienużący sposób oprowadzają po wszystkich działach pracy.

Oba wymienione filmy z wielką korzyścią ogląda młodzież dając wyraz swemu zadowoleniu przez wyrażanie głośnych okrzyków radości. Wartoby było, aby filmy te częściej były wyświetlane nawet po zamknięciu Wystawy Drogowej w kinach na terenie całej Polski. Zagadnienie kamieniołomów łączy się ściśle z zagadnieniem dróg, które skolei są dzisiaj jednem z najważniejszych zagadnień naszego życia gospodarczego.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 231-08